

רבנן אל תלמידיהו

נסינו להקשיב מעט לשית ראשי הישיבות ותלמידיהם כפי שבקע מבטאונים פנימיים של ישיבות ההסדר ומעלוני הקשר שהופצו בין חובשי בתי המדרש הללו. משרצה המלחמה ותלמידי הישיבות נקראו אל הסיף — נתגיסו אף רבותיהם (וחבריהם שנשארו בישיבות) למסע עידוד רוחני ויצירת קשר תורני חי ורוטט. בסערת הקרבות, בסופות דם ואש, הורצו מכתבים לרבני הישיבות ובהם בטוי לסערות נפש ולאמונת לוחמים בני-תורה. ובעקבותיהם — חוזרים משוכפלים ובהם דברי תורה בהלכה ובהגות, בלמדנות ובעיון הופצו בקרב התלמידים ושמשו משענת נאמנה לחיזוק הרוח בימים קשים.

המעין בכתובים הללו עומד ותמה: מי מעורר את מי? מי מזרים אמונה למי ומי שואב בטחון ממי?

קרבת = נפש שבין רבני הישיבות ותלמידיהם נתחשלה בימי דין, וקשרי התורה והאמונה נתהדקו והלכו.

לקטנו מעט מדברי עידוד וחיזוק ששוגרו ע"י רבני הישיבות הגבוהות לתלמידיהם = חייליהם, חחת הכותרת "רבנן אל תלמידיהו" וכן צרור מכתבים מן החזית אל ראשי הישיבות תחת הכותרת "שית תלמידים" חלק ניכר מן הדברים פורסם כאמור, בשכפולים פנימיים.

הרב ב"צ פריימן ר"מ בישיבת הכתל

אל תירא עבדי יעקב!

ב"ה מוצש"ק סדר תולדות ברכת יעקב!

לסייפא וספרא היקר בין היקרים!

צר לנו על שהותך ועל שהותם של היתר כסייפא בשדה הקרב, במקום ספרא בין כתלי בית המדרש. זהו המצב שכפה עלינו האויב שקם על עם ה' ועלינו לכלכל את העסק של המצוה הזאת בזמן פורענות לבית ישראל. התורה בעורף מצטרפת למעט התורה שאתש משתדלים בה, ואורה של תורה זו שאתם לומדים באף היא שתעמוד לכם בשובכם בקרוב בע"ה שלמים ובריאים. יש עירנות

בישוב לכל המתרחש בעורף כתוצאה מהמלחמה, אבל לא שמענו ולא נשמע על ביטול התורה שנגרם מהמלחמה, רק אנחנו בבית המדרש לבנו ער לזה, והכאב צורב. בשטח זה שהוא הפקר גם בימי שלום מי מרגיש את חיוניותה של התורה לעצם קיומנו? והנה מסתובבים קבוצות בני תורה בחזיתות פה ושם ולבם שואף לחזור לתורה. אבל אנו נמצאים במצב של פקוח נפש שדוחה למעשה את הכל. והצער שמלווה אתכם בתפקידכם מבטול תורה, יש לו משקל מיוחד במינו, בעבודת ה'. ויהיה זה גורם נוסף שתתמלא סאתם של אויבינו בקרוב מהר...

כל הנהגת המידות דאורייתא ודרבנן שאתם ערים להם והשאלות והספיקות שמתעוררים ו... כל זה מצטרף למסכת לחימה מיוחדת במינה, אופינית לעם ישראל. כשרבי יוחנן בן זכאי דאג לקיומו של עם ישראל, בקש תן לי יבנה וחכמיה. זה הציל אותנו שלא נטמע ממקורותינו גם בחשכת הגלויות. אתם שייכים ליבנה וחכמיה גם בעת שהותכם שם. בחרתם בדרך התורה והמסיבות הקשות של עם ישראל אלצו אתכם לעזוב את ספסל הלימודים, אבל לבכם בבית המדרש. תורה מלווה אתכם, תורה אגוני ומצלי וכו'.

כל השאלות והתמיהות הנובעות מכאב צורב למה שאירע, אנו נתן להם ביטוי בתפילותינו ומענה נקבל מהארות שבודאי יאיר לנו ה' יתברך בתוך החשיכה שנמצא בה עם ישראל. כמובן כי להבין בשלימות את המסכת הזו אי אפשר טרם יופיע גואל צדק, שאז יגבר אור התורה ויופיע בבית מדרשנו רוח הקודש. אז יהיו לנו מפרשים למסכת הקשה הזאת, מסכת המלחמות והיסורים של עם ישראל. נתאזר בסבלנות נגביר את צפיתנו לישועת ה' כי זו עבודה בפני עצמה — "צפית לישועה".

דמותו של דוד המלך תהיה לנגד עיניכם. הוא ישב בבית המדרש ועסק בשפיר ושליא והנה פתאום היה עליו לעזוב את התורה. שאמר עליה "לולי תורתך שעשועי", חגר חרבו ויצא למערכות ישראל באמונה ובתפילה. ספרו נבנה מכל המהלכים האלה שמצאו אותו. ספר התהילים אתנו אל תרפו ממנו בכל עת באיזו מידה שהיא, וזכותו של דוד תגן עליכם ועל כל חיילי ישראל בכל המערכות. והקב"ה ישליך במצולות ים כל קטרוג על עם ישראל, וינחם את עמו בקרוב ויחבוש את פצעינו. "הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם", לא יתננו לדאבה עוד, כי רבו מכאובינו.

מפורסמת דעת ה"זוהר" בכמה מקומות ובעיקר בסוף פרשת "לך לך" שישמעאל הוא הבעל דבר הגדול של ישראל ובא עם טענותיו אבל ללא הועיל כי בסופו של דבר יפול — וביצחק יקרא לך זרע...

באהבה וברגשי הוקרה